03/09/2019

Сабор код обновљене цркве Светог Стефана у Катунцу

Преосвећеном Епископу су саслужавали архимандрит Исаија (Крговић) и сабраћа манастира Ђурђеви Ступови протосинђел Евстатије (Драгојевић) и јерођакон Евтихије (Кецман), а молитвеном сабрању присуствовао је многобројни верни народ.

Архипастирским словом обратио се владика Јоаникије, говорећи о дивном и великом празнику Успења Пресвете Богородице после којег се сваке године у прву недељу по Великој Госпојини на том живописном и благословеном месту одржава црквено-народни сабор.

„Сабрали смо се испод високе и свете горе Сињајевине, послије празника Успенија Пресвете Богородице, у храму Светог првомученика и архиђакона Стефана. Настављамо да славимо празник Успенија Пресвете Богородице и

видимо да Црква Божја слави светитеље на дан њиховог упокојења или мученичке смрти. То су радосни празници, а нарочито је радосан празник Успенија Пресвете Богородице, јер за Њу није било сумње да је јача од смрти иако је привремено подлегла смрти, односно, говори се, платила дуг свог праоца Адама, те је испила чашу смрти“, казао је Његово Преосвештенство.

„Црквени пјесници од давнина пјевају о Њој као побједитељки смрти. Како Она Која је носила Извор живота испод свог дјевичанског срца да буде заробљена смрћу? То није могуће, Она је својом смрћу само прешла у нови живот и у нову славу. Свети пророк Давид, много вјекова прије, пјева: Стаде Царица са десне стране Тебе, одјевена у позлаћене ризе и преукрашена; Царица је Пресвета Богородица, али то нијесу ризе од злата ливеног, него су то ризе вјечне и неуништиве, нестворене Божје славе у коју се Она обукла, у коју је обукао сам Господ, Њен Син и Спаситељ свијета“, беседио је владика Јоаникије.

„Славећи овај величанствени празник, гледајућу у Пресвету Богородицу Која је Царица Неба и земље, узвишенија од анђелских сила и од свих светих, ми добијамо охрабрење. И Она је људско биће, али се јавила као Побједитељка смрти подобно Њеном Сину. Смрт Христова је искупитељна, живоносна смрт, не можемо у правом смислу то рећи и за смрт Пресвете Богородице, али, Она је причасница Његове живоносне смрти, која је само била прелазак у нови живот и у вјечну славу. Свим хришћанима, заправо, омогућено је да иду тим путем, по мјери њихове вјере и освећења њихове душе и срца“, рекао је Владика будимљанско-никшићки.

„Послије величанствених празника Преображења и Успенија сабирамо се на гори Преображења, светој, освећеној гори Сињајевини, која се, гледајући на географској карти, налази између манастира Мораче и Светих арханђела на Тари, Добриловине са десне и Подмалинског са лијеве стране, творећи знак крста. Монаси манастира Добриловине, пишући записе, говоре како они живе под окриљем горе Сињајевине, која их храни и штити, а, ево, обновљене су и двије цркве Светог првомученика и архиђакона Стефана, око тог крста, па те двије цркве, ако би повукли линију од Крње јеле до Липова, праве, заправо, руски крст са оном доњом пречком. На врху горе Сињајевине је црква Светог Василија Острошког. Па, зар није Света гора – јесте Света гора са светињама својим, а она је давно освећена, јер је овдје живио побожни народ, одан Богу и својој Цркви, својој вјери, својим светињама“, беседио је Владика.

„И данас, хвала Богу, такво опредјељење свједочимо. Све мислимо да нијесмо достојни својих предака, али, по оној народној: Гдје је текло и капаће. И ови

наши сабори то свједоче, а то више није да капље, него тече, извире из дубина нашег памћења, из дубине нашег сјећања и потврђујемо да смо једно са својим прецима, да смо исте вјере, истог имена, истог писма ћириличног, исте српске славе. Све је јасно, ко смо и шта смо. Коме није јасно нека види са собом шта му је“, рекао је Епископ будимљанско-никшићки.

Владика је захвалио сабранима, нарочито братству Пековића, потомцима Петра и Видака, овогодишњим домаћинима славља.

„Братство Пековића је велико, не знам да ли их има из више родова. Само ћу да поменем да они који славе Светог првомученика Стефана, а има више презимена, најчешће су род рођени, један стари српски корјен. Од Поповог Поља, преко Опутних Рудина, Риђана до Горње Мораче, Мојковца, Рожаја, Новог Пазара, Пријепоља, Прибоја, Златибора и Копаоника, ви то боље знате, свуда налазимо ту славу и кад их питате, углавном, су род, дакле, све је то један корјен. Лијепо је да се чува памћење и предање, да се његује свијест о свом заједничком корјену. То треба да се његује, да се памти, да се пише, да се пјева, то је више за пјесму. Пјесма је јача него наука. Она нас уводи у дубљу памет, дубљу свијест него обична историја, заправо, то се једно са другим прожима“, закључио је Владика Јоаникије.

Храмовна слава је прослављена свечаном народном литијом, благосиљањем и ломљењем славског колача и жита, које су принијели овогодишњи домаћини – братство Пековићи, а за следећу годину обавезу је преузео г. Александар Јекнић. Присутне је у име братства Пековића поздравио г. Љубо Пековић, а празничну беседу за трпезом љубави одржао је проф. Саво Марковић.

spc.rs